

CHẤT KEO PETRUS KÝ VÀ GIA LONG

HUYNH NGỌC SƯƠNG

Mấy ai trong đời mà không yêu thương, không nhớ nhung, không luyến tiếc cái quá khứ mộng mơ của tuổi học trò. Thật vậy, quên làm sao được bởi nó là hành

trang tô điểm cho cuộc sống của mình, là sợi dây vô hình ràng buộc mình với hiện tại và tương lai.

Dù ở lứa tuổi nào, dù trai hay gái, miễn còn được cấp sách đến trường là cảm thấy mình còn điểm phúc, còn yêu đời và còn vô tư.

Tuổi học trò, là cái tuổi hồn nhiên, chỉ biết học hành, vui chơi, phá phách, hện hò. Cái tuổi mà đã bị người đời liệt vào hàng thứ 3, sau quỷ và ma. Nhưng chính vì vậy mà nó khiến cho mình cứ nhớ thương, nuối tiếc. Tuy là đôi khi có quay về dĩ vãng, thả hồn theo mây gió để nhắc nhớ vài kỷ niệm xa xưa cho đời mình trẻ trung hoá, thêm hương vị và màu sắc. Nhưng đó đâu phải là lối sống thiếu thực tế, sống mơ mộng hảo huyền. Vì chính nó đã thi vị hoá cuộc đời giúp mình thêm lạc quan, yêu đời và gần gũi hơn với ngày trong quá khứ. Không một ai không

có kỷ niệm. Kỷ niệm dù êm đẹp như mặt nước hồ thu hay sôi nổi như sóng vỗ ba đào vẫn làm mình khắc khoải, vấn vương.

Tôi còn nhớ ngày đầu tiên tôi bước vào ngưỡng cửa trường trung học Gia-Long cũng là ngày đầu tiên tôi được mặc chiếc áo dài. Thật bỡ ngỡ và lúng túng làm sao khi phải tập làm thiếu nữ với cái tuổi còn ngu ngơ vụng dại. Rồi một năm, 2 năm, 3 năm trôi qua; tôi thật sự đã là một thiếu nữ ngây thơ, hiền lành. Lúc đó không những tôi chỉ chơi với bạn bè trong lớp mà còn quen biết với nhiều bạn khác lớp, lớn tuổi hơn tôi cũng có. Ngày ngày qua lại gặp gỡ nhau để chuyện trò, để tâm sự hay trao đổi nhau việc học hành. Rồi lần lần chúng tôi tham gia các công tác xã hội bên ngoài.

Khoảng thập niên 1950, hai trường Petrus Ký và Gia Long thường sát cánh bên nhau trong phong trào sinh viên học sinh thủ đô. Hai bên thường hợp tác tổ chức những buổi trình diễn văn nghệ gây quỹ để giúp các cô nhi. Thỉnh thoảng cũng có đi thăm viếng, tặng quà và chăm sóc các em cô nhi. Mặc dù cùng làm chung một việc, cùng chung một chí hướng, một mục đích, nhưng tôi chưa hề quen biết hay trò chuyện với một anh

Petrus Ký nào hết vì bản chất tôi vốn nhút nhát và hay mắc cỡ. Nhưng có một lần nọ, tôi đi dự đám tang của của một anh Petrus Ký tên là

Hữu, lúc đó anh là trưởng ban văn nghệ của trường. Đó là lần đầu tiên trong đời tôi đi dự đám tang. Như đã nói ở trên, tôi chưa trò chuyện với một anh Petrus nào hết đừng nói gì là thân thiết, nhưng anh Hữu là một người đáng mến, đáng trọng lại hiền hoà, anh rất hăng say hoạt động nhứt là trong các buổi trình diễn văn nghệ. Anh có giọng ca trầm buồn dễ lôi cuốn người nghe nên được nhiều người biết đến tên tuổi anh và ái mộ anh. Nhờ giọng ca trời phú đó mà một người bạn thân của anh đã sáng tác một bản nhạc để riêng tặng anh. “Tía em, má em” là tên của bài hát đó. Tôi may mắn được nghe anh hát một vài lần, vì thế khi hay tin anh qua đời tôi cùng nhóm nữ sinh Gia Long đến tiễn đưa anh về nơi thế giới mà người đời chưa biết đến. Nhưng anh Hữu, anh có biết không, ngày nay tôi hối tiếc vì đã khóc nhiều làm lưu luyến hồn anh. Anh có phước được bạn bè thương yêu quý mến và có mặt với anh tới giờ phút cuối cùng. Tôi ngậm ngùi vì cảm giác như buổi lễ thiếu vắng một cái gì làm mọi người xúc động, xót thương; có lẽ một phần cũng vì anh chết quá trẻ lại đột ngột.

Khi mọi người lặng lẽ theo sau chiếc xe tang, tôi thấy toàn là người trẻ. Trên xe tang, loại xe “station wagon” cũ kỹ cũng chỉ có bạn bè của anh Hữu. Trong số mấy người ngồi sau quan tài, bỏ thông chun xuống đất, mặt hướng về những người đi theo sau, tự nhiên tôi chú ý đến một người. Tôi và cô bạn đi hàng đầu theo chiếc xe tang. Ai cũng cúi mặt, bước đi, không ai nói với ai một lời nào. Bỗng có tiếng gọi tên cô bạn tôi. Nhìn lên, thì ra là người mà tôi chú ý. Anh ta vừa ngoắc tay vừa ra dấu cho cô bạn tôi đến gần để leo lên xe ngồi bên cạnh anh ta. Cô bạn tôi xua tay, lắc đầu vì còn có tôi bên cạnh.

Nhưng anh ta cứ thúc giục và kêu réo mãi. Cuối cùng cô ấy cũng không đành lòng nổi đành bỏ tôi bơ vơ một mình lầm lũi bước đi. Đang buồn lại bị bạn bỏ rơi nên nỗi buồn càng thêm thấm thía.

Mặc cảm tủi thân đã khiến tôi hơi ganh tỵ, hơi hờn giận và thù ghét cái đám Petrus Ký, nhứt là anh bạn của cô bạn tôi. Họ thân với nhau vì họ là những người cùng đi ca hát chung ở đài phát

thanh Pháp Á “Tiếng nói học sinh”, còn tôi chỉ là kẻ vô danh tiểu tốt, bất tài, vô dụng nên chẳng được ai mời mọc, đếm xỉa tới, thôi cũng đành ! Nhưng định mệnh nào đã đưa đẩy, khiến tôi cứ gặp lại người đó trong những buổi tổ chức gây quỹ vào những mùa trung thu sau. Càng không ưa, thì càng gặp mặt và càng muốn nhìn. Nhưng không hiểu tại sao tôi cứ bị gặp hoài nhứt là vào những buổi tan trường, những buổi tập dợt văn nghệ ở trụ sở Tổng Liên đoàn. Đầu đầu cũng thấy mặt anh ta. Tôi lo sợ rồi đây “chạy trời không khỏi nắng”. Có lần bốn mắt nhìn nhau ở trạm xe buýt tự nhiên tôi thầm nói trong bụng”người gì thấy ghét, vái trời cho tôi đừng gặp nữa”. Lúc đó có lẽ tôi chưa học được câu “Ghét của nào trời trao của đó”, nên tôi cứ một lòng, một dạ ghét cay ghét đắng đến nỗi một ngày ông trời cũng phải trừng phạt, bắt tôi phải nhận “của đó”.

Duyên tiền định chẳng? Hay đó là chất keo Petrus - Gia Long đã thay đổi cảm giác trong tôi.

Thời gian trôi qua - hơn 6 năm. Duyên phận đã buộc chặt hai chúng tôi để trở

thành đôi uyên ương. Hôn lễ cử hành thật trong thể. Bạn bè Petrus và Gia Long đi dự rất đông. Dưới sự chứng kiến của hai bên họ hàng, thân hữu, chú rể đã khai mạc

chương trình văn nghệ để gây phần hào hứng, vui tươi cho mọi người. Có lẽ để nhắc nhớ ngày gặp đầu tiên, hi hữu, chú rể đã hát bài “Tía em, má em”. Câu cuối cùng vừa chấm dứt, quan khách, bạn bè vỗ tay, reo hò tán thưởng. “Chú rể rồi, phải đến lượt cô dâu chớ” thế là bạn bè cứ huýt sáo trêu chọc, không chịu để yên cho cô dâu. Lúc đó chú rể phải ra tay “anh hùng cứu mỹ nhân” bằng cách nhờ cô em gái út - cũng là nữ sinh Gia Long, lên hát thế. Bài hát “Ngày hạnh phúc” do vị cứu tinh của tôi vừa cất lên đã ru hồn người. Với giọng ca trong trẻo, thánh thót làm mọi người im lặng, say mê thưởng thức. Hôn nữa, lời lẽ bài hát rất dễ thương lại được một cô nữ sinh “vang bóng một thời” với ca sĩ Hoàng Oanh biểu diễn thì chê được chỗ nào? Bài hát này đã đưa hồn tôi vào mộng. Vì thế mà sau đó, khi đã con bông, con bé tôi cứ mãi ê a mấy câu “đêm về nghe con khóc vui triền miên, lời ru trong đêm vắng với tình yêu chứa chan. . . .”

Thời gian trôi nhanh. Thấm thoát đã đúng 40 năm. Chúng tôi ăn mừng kỷ niệm ngày cưới. Mới sáng sớm của ngày hôm đó, ông xã tôi đã rón rén trao tôi bài hát “Ngày hạnh phúc” và nói “tặng em đó, để nhớ ngày đám cưới của mình” thật nồng nàn và cảm động, khiến tôi muốn rơi nước mắt. Cũng ngay ngày hôm đó, tôi nhận được bài thơ của một cựu môn sinh của ông xã tôi sáng tác để tặng thầy cô nhân kỷ niệm 40 năm ngày cưới. Bài thơ với ý lời mộc mạc nhưng thâm sâu và súc tích, hàm chứa biết bao ân tình. Tôi xin chép ra đây vài đoạn để cảm ơn tác giả và cũng để bạn bè cùng suy gẫm. Bài thơ “Vịnh đôi dép”

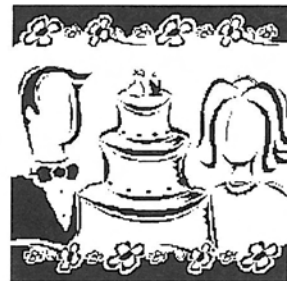
. . Hai chiếc dép gặp gỡ tự bao giờ?
 Yêu nhau không mà không rời nửa bước?
 ...
 Nếu ngày nào một chiếc dép mất đi,
 Mọi thay thế sẽ thành khắp khển
 ...
 Không thể xa nhau trên mọi bước đời
 Dù mỗi chiếc ở một bên phải trái

. . .

Hai mảnh đời thăm lặng bước song song
 Sẽ dừng lại khi chỉ còn một chiếc
 Chỉ còn lại là không còn gì hết

Nếu không tìm được chiếc thứ hai kia.

Tôi cũng xin thêm: Bài này tôi viết để riêng tặng một người bạn thân của tôi. Cô ấy là bạn đầu ấp tay gối của tôi lúc học ở trường Gia Long cùng cấp lớp từ đệ thất. Cô thuộc loại liếng khỉ, nghịch ngợm, hay điệu cợt như con trai. Mấy năm đầu, giờ chơi nào cô cũng buộc hai vạt áo dài lại để đá banh với các bạn cùng lớp. Tuy vậy đối với tôi cô rất nhỏ nhẹ, chịu đựng tôi đủ mọi thứ và luôn khẩn khít bên tôi. Mỗi ngày, tan học chúng tôi thường cùng đi bộ tới trạm xe buýt, góc ngã tư Lê Văn Duyệt và Phan Đình Phùng. Đợi cô lên xe về đường Thành Thái, tôi mới tiếp tục đi bộ về nhà gần đó. Như Lương Sơn Bá, Chúc Anh Đài: cũng bịn rịn và quyến luyến khi chia tay. Cũng chính nơi đây tôi

gặp anh cô nhiều lần, người mà tôi ghét đó. Đầu năm đệ tứ, cô đã rủ tôi về nhà học thêm Anh văn và Pháp văn với một nhóm bạn để luyện thi Trung Học Đệ Nhất Cấp do anh cô hướng dẫn. Ông thầy trẻ tuổi đó chỉ học hơn trò có hai lớp. Chưa hết năm học biến cố xảy ra vì má tôi cấm tôi lui tới học hành ở đó vì sợ con gái bị “dụ dỗ”. Cô bạn tôi bị hàm oan mang tiếng là “bà mai”. Đâu có phải, cô ta chỉ là chim bồ câu đưa thư thôi mà. Tội nghiệp và vất vả cho cô vì cứ mãi phập phồng lo sợ. Trải qua bao cơn giông bão, sóng gió dồn dập, cuối cùng rồi thì “mưa tạnh, gió ngừng, trời bừng sáng”. Bây giờ chúng tôi là người một nhà nhưng đều đẹp

bỏ vai trò chị dâu, em chồng mà vẫn coi nhau như bạn thuở nào. Thỉnh thoảng điện thoại thăm hỏi nhau (Mỹ-Úc) vẫn trù mến gọi nhau bằng tui với bồ, hay Châu với Sương dù tóc đã bạc màu, hơn 60 tuổi rồi còn gì !

Chuyện tình của chúng tôi là điển hình cho chất keo Petrus - Gia Long . Còn nhiều, nhiều cặp nữa mà tôi biết, cũng hữu tình, hữu duyên hơn chúng tôi bội phần. Có lẽ nhờ tình tương thân, tương ái, nhờ những mối dây quan hệ giữa hai trường nổi tiếng của thủ đô thời đó, nhờ những sinh hoạt hằng say lý tưởng của tuổi trẻ - cái tuổi yêu đời, hồn nhiên và vô tư lự. Mấy năm gần đây Hội Ai Hữu Petrus được thành lập. Nhờ đó mà chúng tôi có dịp nối lại nhịp cầu với các cựu học sinh Petrus Ký và Gia Long ở Sydney. Qua những lần tiếp xúc thân mật, tôi được dịp nhắc nhớ chuyện ngày xưa. Chuyện tuổi mộng mơ của những đôi trai tài gái sắc mà nay là những đôi uyên ương “như chim liền cánh, như cây liền cành”.

Thật vậy, vì họ luôn kề cạnh nhau suốt ngày, suốt tháng, suốt năm trong mọi lãnh vực. Hạnh phúc thay mối tình quý hiếm của thế kỷ, khiến mọi người xung quanh nhìn thấy phải thêm thương, bái phục. Có phải nhờ chất keo quý, loại keo đặc biệt có sức hút cực mạnh, hay là do người con trai khôn của Petrus Ký và gái khôn của Gia Long đã được ông Tư bà Nguyệt khen thưởng nên đã dán chặt họ lại với nhau thành những đôi vợ chồng lý tưởng mà như ai đó đã viết ra hai câu sau đây:

Trai khôn tìm vợ Gia Long,
Gái khôn tìm chồng trở lại Lycée.(Petrus Ký)

Huyền Ngọc Sương
Cựu nữ sinh Gia Long thập niên 1950

